

Čís. 17223.

Vzdání se nároku ze služební (pracovní) smlouvy na odměnu za práce přes čas není platné, nebyl-li služební (pracovní) poměr skončen, ježto byla dána právně neúčinná výpověď v ochranné lhůtě (§ 1 zák. č. 61/1925 Sb. z. a n.); nezáleží na tom, zda zaměstnanec v době projevu věděl, že zaměstnavatel ho nechce dále zaměstnávat.

(Rozh. ze dne 10. února 1939, Rv I 2292/38.)

Proti žalobě, kterou se žalobce — řeznický krámský — domáhal zaplacení 46.412 K jako odměny za práci přes čas od 25. března 1934 až do 21. června 1937, namítla žalovaná společnost, že žalobce se veškerých nároků ze služebního poměru, — měl-li vůbec jaké —, platně vzdal. Žalobce naproti tomu vedl, že výpověď mu daná byla neúčinná, ježto byla dána v ochranné době stanovené v § 1 zák. č. 61./1925 Sb. z. a n., neboť žalobce nastoupil ve lhůtě kratší 30 dnů po výpovědi vojenské cvičení. Soud první stolice uznal zčásti podle žaloby. Odvolací soud zamítl žalobu vůbec.

Nejvyšší soud uložil odvolacímu soudu další jednání a nové rozhodnutí.

D ů v o d y:

Podle zjištění odvolacího soudu byla žalobci dána týdenní výpověď ke dni 21. června 1937, kterýžto den spadal do ochranné lhůty podle § 1 zák. č. 61/1925 Sb. z. a n. Jest proto správný závěr odvolacího soudu, že výpověď byla proto neplatná a že k podpisu výplatní listiny ze dne 21. června 1937 došlo ještě za trvání pracovního poměru.

Nejvyšší soud vyslovil v rozhodnutí č. 15262 Sb. n. s., k němuž se pro stručnost odkazuje, zásadu, že zaměstnanec se nemůže za trvání služebního poměru platně vzdáti nároku na plat, poněvadž takový projev zaměstnancův za trvání pracovního poměru nelze pokládati pro hospodářskou závislost zaměstnancovu na zaměstnavateli za svobodný projev vůle.

Nemohl se proto žalobce dne 21. června 1937 svého nároku na odměnu za práci přes čas platně vzdáti. Nezáleží na tom, zda žalobce v ten den věděl, že ho žalovaný nechce zaměstnávat, neboť vůle žalovaného, že chce zrušiti pracovní poměr, nebyla projevena platně, a žalobce nemusil proto ani v žalobě výslovně tvrditi, že byl ochoten i po neplatné výpovědi u žalovaného dále pracovati.

Posoudil tedy odvolací soud věc po právní stránce mylně. Poněvadž pro tento mylný právní názor neučinil skutkových zjištění nutných pro správné právní posouzení a neobíral se ostatními vývody obou odvolání, bylo napadený rozsudek zrušiti.